

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/73/2019
Identifikačné číslo spisu: 3718010371
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:3718010371.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Šiškovej a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martiny Zeleňakovej. v trestnej veci obvineného G. H. a spol. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 23. februára 2021 v Bratislave, o dovolaní obvineného G. H. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 19. februára 2019, sp. zn. 2To/10/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku dovolanie obvineného G. H. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Považská Bystrica (ďalej tiež „okresný súd" alebo „súd prvého stupňa") rozsudkom z 11. decembra 2018, sp. zn. 1T/141/2018 uznal obvinených G. H. (ďalej tiež „obvinený" alebo „dovolateľ") a J. F. za vinných zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona v spojitosti s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

- po predchádzajúcej vzájomnej dohode, 1. obž. G. H. maskovaný tak, že bol oblečený po krk v jednorazovom ochrannom bielom pracovnom overale, na hlave mal tmavú kapucňu, na očiach tmavé slnečné okuliare, v oblasti úst a nosa mal nasadený biely respirátor, na rukách mal tmavé rukavice, 2. obž. J. F. maskovaný tak, že mal oblečený ochranný biely pracovný overal do pol pása, od pása hore mal oblečené tmavé tielko, v oblasti úst a nosa mal nasadený biely respirátor, dňa 18. augusta 2018 asi o 16.38 h v J. L. vošli do vchodu číslo XX bytového domu na sídlisku K. číslo XXXX, vyšli na 4. poschodie, kde pravým kľúčom, ktorý predtým 1. obž. G. H. odcudzil z motorového vozidla bývalej priateľky B. P., 2. obž. J. F. odomkol zámok bezpečnostných vchodových dverí bytu číslo XX, majiteľa H. P., vošli do bytu, prešli do obývacej izby, kde z presklenej skrinky obývacej steny odcudzili retiazku na krk s prívieskom v tvare srdiečka zo žltého kovu v hodnote 180,- €, z drevenej kazety odcudzili 9 kusov zlatých mincí z edície „Historické župy na území Slovenska" a 3 kusy mincí z obdobia Slovenskej

republiky v celkovej hodnote 358,- €, kľúčom nájdeným pod touto kazetou otvorili bezpečnostnú skrinku nachádzajúcu sa v skrini obývacej izby, z ktorej povyhadzovali listinné doklady na zem, z ktorých časť odcudzili, z čiernej pánskej peňaženky odcudzili finančnú hotovosť vo výške 200,- CZK, v prepočte 7,77 €, následne z bytu ešte odcudzili prsteň zo žltého kovu s jedným kamienkom v hodnote 90,- €, roztrhnutú striebornú retiazku na ruku s plnými obdĺžnikmi v hodnote 72,- €, prsteň - obrúčku z bieleho kovu s vyrytým dátumom svadby v hodnote 180,- €, kameru značky Sony Handycam HDR-CX160E s pamäťovou kartou SD v hodnote 3.360,-€, projektor značky Compaq s originál brašňou v hodnote 48,- €, sklenený pohár na koňak s logom „Na zdravie“ v hodnote 4,45 € a cestovný príručný kufor značky Eclipse v hodnote 61,- €, následne z bytu odišli, čím spôsobili majiteľovi H. P., bytom J. L., K. XXXX/XX, odcudzením vecí celkovú škodu vo výške 1.034,82 €.

Za to okresný súd uložil:

1) obvinenému G. H. podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyri roky a šesť mesiacov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia,

2) obvinenému J. F. podľa 212 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j), l), n) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky, výkon ktorého mu podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona podmienene odložil na skúšobnú dobu tri roky za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním obvineného v skúšobnej dobe a podľa § 51 ods. 4 písm. h) Trestného zákona aj povinnosti podrobiť sa v skúšobnej dobe ústavnému liečeniu patologického hráčstva a podľa § 73 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, § 74 ods. 1 Trestného zákona za súčasného uloženia ochranného opatrenia spočívajúceho v ústavnej liečbe z patologického hráčstva.

Súd prvého stupňa vyššie označeným rozsudkom zároveň odkázal poškodeného H. P. so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený G. H. odvolanie, ktoré Krajský súd v Trenčíne (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením z 19. februára 2019, sp. zn. 2To/10/2019, v časti smerujúcej proti výroku o vine podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku zamietol, pretože nie je prípustné a v časti smerujúcej proti výroku o treste podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, pretože nie je dôvodné.

Proti naposledy uvedenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený Daniel Marošník, vo svoj prospech v zákonom stanovenej lehote, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Ondreja Poláka, advokáta so sídlom v Považskej Bystrici, Železničná 90/12, dovolanie, a to z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinený pripustil, že do bytu bývalého manžela jeho družky, t.j. poškodeného H. P., vstúpil za pomoci pravého kľúča, namietal však, že jeho primárnou motiváciou, nebolo odcudzenie vecí z bytu, ale len zistenie, či v uvedenom byte býva aj jeho (obvineného) maloletý syn, navyše tvrdil, že zo spomínaného bytu okrem „nejakých dokumentov“ nevzal žiadne iné veci, čo však mohol urobiť spoluobvinený J. F.. V podanom dovolaní obvinený ďalej namietal súdom prvého stupňa použitú právnu kvalifikáciu ustáleného skutku [podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na závažnejší spôsob spáchania skutku vlámaním podľa § 138 písm. e) Trestného zákona], keďže ním bola spôsobená malá škoda (1.034,82 Eur) v zmysle § 125 ods. 1 Trestného zákona s tým, že jeho konanie malo byť správne právne kvalifikované ako krádež podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Vyjadril názor, že spôsob spáchania skutku krádeže vlámaním pri tzv. malej škode je potrebné správne právne kvalifikovať podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a použitie § 212 ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, neprichádza do úvahy, pretože tento kvalifikačný moment (vlámanie) by bol páchatelovi dvakrát započítaný. V tejto súvislosti obvinený ešte uviedol, že právnu kvalifikáciu

ustáleného skutku namietal aj na hlavnom pojednávaní vykonávanom súdom prvého stupňa, napriek tomu, že urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného zákona a kladne odpovedal na otázky, či rozumie právnej kvalifikácii skutku [§ 333 ods. 3 písm. f) Trestného poriadku], či bol oboznámený s trestnými sadzbami [§ 333 ods. 3 písm. g) Trestného poriadku], ako aj na otázku, či sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok [§ 333 ods. 3 písm. h) Trestného poriadku], pretože súd prvého stupňa ho poučil, že pokiaľ neuzná aj právnu kvalifikáciu skutku podľa obžaloby, použitie ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona a § 39 ods. 4 Trestného zákona (zníženie trestu o jednu tretinu pod dolnú hranicu) neprichádza do úvahy a okresný súd mu uloží trest odňatia slobody vo výmere minimálne 6 a pol roka. Obvinený v podanom dovolaní ďalej uviedol, že všetky jeho vyjadrenia smerovali k tomu, že priznal spáchanie skutku v plnom rozsahu a priznal sa, že je vinný, nie však k tomu, že uznáva bez výhrad právnu kvalifikáciu svojho konania podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. e) Trestného zákona. Vzhľadom na to, že nemá právnické vzdelanie, nebol schopný ani posúdiť, či právna kvalifikácia bola správna a bezchybná, jeho záujmom však bolo, aby mu bol uložený čo najmenší trest a takto chápal a podával vyhlásenia podľa § 257 Trestného poriadku, svojím vyhlásením sa však nevzdal svojej argumentácie, že skutok nemožno právne kvalifikovať ako zločin podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona, a že neprichádza do úvahy použitie ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona, podľa ktorého pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu. V tejto súvislosti dovolateľ krajskému súdu vyčítal, že sa jeho námietkami smerujúcimi proti právnej kvalifikácii, nezaoberal, pretože dospel k záveru o neprípustnosti odvolania voči výroku o vine a vyjadril názor, že ustanovenia § 257 ods. 1 písm. b), písm. c) a § 257 ods. 4, ods. 5 Trestného poriadku sú nejasné, nejednoznačné a pripúšťajúce rôzny výklad, navyše obžalovaný takmer nikdy nie je schopný bezchybne právne kvalifikovať svoj skutok, a preto jeho vyhlásenie, že je vinný nemožno vyhodnotiť tak, že plne a bez výhrad uznáva aj právnu kvalifikáciu skutku uvedeného v obžalobe, pritom na tomto závere, podľa názoru dovolateľa, nemení nič ani prítomnosť obhajcu, pretože vyhlásenie podľa § 257 Trestného poriadku je výsostne osobným právom obžalovaného, ktorý nemusí rešpektovať ani názor svojho obhajcu. Dovolateľ ďalej vyjadril názor, že zodpovednosť za správnosť právnej kvalifikácie skutku nemožno preniesť na samotného obvineného s poukazom na jeho vyhlásenie viny v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Na základe vyššie uvedených dôvodov obvinený vyjadril presvedčenie, že krajský súd nebol oprávnený zamietnuť jeho odvolanie proti výroku o vine ako neprípustné, ale mal sa zaoberať jeho námietkami smerujúcimi proti právnej kvalifikácii a v tomto postupe krajského súdu videl obvinený zásadné porušenie svojho práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že napadnuté rozhodnutie je, podľa jeho názoru, založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona uznesením krajského súdu a súčasne, aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu a prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Považská Bystrica (ďalej tiež „prokurátor“) vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že podľa jeho názoru právo na obhajobu obvineného nebolo v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zásadným, ale ani iným spôsobom obmedzené. Namietal, že obvinenému bol už pri vzatí do väzby ustanovený obhajca, mal možnosť navrhovať, predkladať dôkazy na svoju obhajobu a podávať opravné prostriedky. Vyjadril názor, že vzhľadom na ustanovenie § 257 ods. 5 Trestného poriadku, v zmysle ktorého je vyhlásenie o vine prijaté súdom neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním, odvolací súd odvolanie obvineného čo do výroku o vine musel ako neprípustné zamietnuť, čo však nemožno považovať za zásadné porušenie práva na obhajobu. V súvislosti s dovolateľom namietanou nesprávnou právnu kvalifikáciou ustáleného skutku poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. decembra 2011, sp. zn. Tpj 78/2011, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 116/2012, podľa ktorého ak si páchatel prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak malú škodu a spácha čin vlámaním, naplní zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona, pri použití § 138 písm. e) Trestného zákona. Takéto posúdenie činu jeho podradením pod kvalifikovanú skutkovú podstatu je v pomere špeciality ku kvalifikácii skutku podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorá sa použije len vtedy, ak páchatel krádežou

vlámaním nespôsobí ani malú škodu (§ 125 ods. 1 Trestného zákona). Na základe vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného G. H. postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Súčasne však zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, pretože bolo podané neoprávnenou osobou.

V prejednávanej trestnej veci rozhodol okresný súd v úvode označeným rozsudkom o vine a treste obvineného G. H. na hlavnom pojednávaní konanom 11. decembra 2018, ktorému predchádzalo vyhlásenie zo strany dotknutého obvineného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, teda že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, pričom na všetky otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku odpovedal kladne („áno“). Následne súd prvého stupňa, po vyjadrení súhlasu prokurátorom, uznesením podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obvineného G. H. o jeho vine a podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku, vzhľadom na prijaté vyhlásenie o vine rozhodol, že vykoná len dokazovanie súvisiace s výrokom o treste, ochrannom opatrení a náhrade škody.

Podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku, ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa odseku 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c).

Napriek tomu proti rozsudku súdu prvého podal obvinený, ako to už bolo vyššie uvedené, odvolanie, a to tak čo do výroku o vine, ako aj výroku o treste, ktoré krajský súd zamietol ohľadom výroku o vine ako neprípustné podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku a ohľadom výroku o treste ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na ustálenú rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu, a to rozhodnutia publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslami 88/2015 a 54/2009 II (primerane), v zmysle ktorých ak odvolací súd ponechá odvolaním nedôvodne napadnutú časť rozsudku nedotknutú, pretože na základe tohto, čiastočne aj dôvodného odvolania, alebo na základe odvolaním vyvolaného zákonného prieskumu (§ 317 ods. 2 Trestného poriadku), zrušil inú časť napadnutého rozsudku, má nevyhovenie odvolaniu, vo vzťahu k odvolacím súdom nedotknutej časti napadnutého rozsudku, právne účinky zamietnutia odvolania (§ 319 Trestného poriadku) - R 88/2015, vzhľadom na povahu odvolania, ktoré je z hľadiska rozhodovania odvolacieho súdu, pokiaľ ide o toho istého odvolateľa nedeliteľné, neprichádza do úvahy čiastočne zamietnutie odvolania, postup podľa § 319 Trestného poriadku prichádza do úvahy iba vtedy, ak je odvolanie nedôvodné v celom rozsahu - R 54/2009.

Nebolo preto potrebné, aby krajský súd odvolanie obvineného zamietal dvomi samostatnými výrokmi, ale postačovalo, aby odvolanie obvineného ako celok podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol (s ohľadom na napadnutý výrok o treste) a v dôvodoch rozhodnutia vysvetlil, že proti výroku o vine obvinený nebol oprávnený odvolanie podať [§ 316 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (a contrario)]. Postup, ktorý krajský súd zvolil, však nemal žiaden negatívny materiálny dopad na práva obvineného a nedošlo ním k porušeniu žiadneho práva obvineného.

Z dovolania obvineného a jeho dôvodov plynie, že jeho dovolanie smeruje práve proti výroku o vine

(namieta právnu kvalifikáciu v prejednávanej veci stíhaného skutku) a tej časti rozhodnutia krajského súdu, v ktorej vyhodnotil odvolanie obvineného proti výroku o vine ako neprípustné.

Z citovaného ustanovenia § 257 ods. 5 Trestného poriadku však vyplýva, že proti rozsudku súdu prvého stupňa po prijatí vyhlásenia obvineného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, možno (čo do výroku o vine) podať dovolanie iba z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Aj keď v § 257 ods. 5 Trestného poriadku nie je špecifikovaný konkrétny subjekt, ktorému toto právo prislúcha, treba ho vykladať v spojení s § 369 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že oprávnený na podanie dovolania v tomto prípade je len minister spravodlivosti (na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby), a to z dôvodu, že ide o rozhodnutie súdu prvého stupňa (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 12/2017). Rozhodnutie súdu prvého stupňa po prijatí vyhlásenia o vine je totiž, čo do výroku o vine, vychádzajúc z ustanovenia § 257 ods. 5 Trestného poriadku, odvolaním obvineného nenapadnuteľné, obvinený nie je podľa § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku oprávnený na podanie odvolania proti takémuto rozhodnutiu, pritom na podanie dovolania je obvinený podľa § 369 ods. 2 Trestného poriadku oprávnenou osobou len za predpokladu, že ide o právoplatné rozhodnutie súdu druhého stupňa a vychádzajúc z ustanovenia § 372 ods. 1 Trestného poriadku len za splnenia podmienky, že súd druhého stupňa meritórne rozhodol (vecou sa meritórne zaoberal) o odvolaní podanom obvineným ako oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné.

Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že v posudzovanom prípade bolo dovolanie podané neoprávnenou osobou, a preto ho dovolací súd na neverejnom zasadnutí, bez meritórneho preskúmania veci, podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku odmietol.

Nad rámec uvedeného, len pre úplnosť, najvyšší súd dodáva, že poučenie obvineného súdom prvého stupňa o trestných sadzbách za stíhaný trestný čin a o možnosti mimoriadneho zníženia trestu prichádzajúcej v prejednávanej veci do úvahy nepredstavuje vynucovanie priznania, ale naplnenie poučovacej povinnosti súdu plynúcej z ustanovenia § 34 ods. 5 Trestného poriadku. Napokon obvinený bol v dotknutom trestnom konaní riadne zastúpený obhajcom, a to aj na hlavnom pojednávaní, na ktorom urobil vyhlásenie o vine, pričom je vecou obvineného, či bude akceptovať radu obhajcu ohľadom spomínaného vyhlásenia alebo nie s tým, že v zásade nie je úlohou súdu kvalitu obhajoby posudzovať, navyše v prejednávanej veci nič nenasvedčuje tomu, že by kvalita obhajoby u obvineného nedosahovala bežnú úroveň.

Záverom k námietkam obvineného týkajúcim sa právnej kvalifikácie stíhaného skutku najvyšší súd taktiež už len pre úplnosť dodáva, že súdy nižšieho stupňa (tak okresný, ako aj krajský) dotknutý skutok právne posúdili v súlade s rozhodnutím najvyššieho súdu publikovaným v Zbierke pod číslom 116/2012.

Na základe vyššie uvedeného rozhodol najvyšší súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.